

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/99/2014
Identifikačné číslo spisu: 1013201966
Dátum vydania rozhodnutia: 23.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1013201966.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: T., štátne občianstvo Afganská islamská republika, trvalý pobyt: I. XXX/XXXXA, J., zastúpeného Mgr. Jarmilou Vargovou, advokátkou so sídlom Brečtanova 21, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-85/2013 z 28. augusta 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 260/2013-28 zo dňa 6. augusta 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 260/2013-28 zo dňa 6. augusta 2014 **p o t v r d z u j e** .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S 260/2013-28 zo 6. augusta 2014 podľa ustanovenia § 250j

ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-85/2013 z 28. augusta 2013, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie verejnej správy, odboru štátneho občianstva a matrík č. SVS-OSOM2-2013/000573 zo dňa 10. júna 2013, ktorým bola žalobcovi podľa § 7 ods. 1 písm. i) zákona č. 40/1993 Z. z. o štátnom občianstve Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 40/1993 Z. z.“) zamietnutá jeho žiadosť o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky, ktorú podal aj v mene svojho syna V., nar. XX.X.XXXX.

Žalovaný zamietol žiadosť žalobcu o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky z dôvodu opakovaného neplnenia a porušovania zákonných povinností, zanedbateľného daňového výnosu v prospech Slovenskej republiky a nedostatočnej integrácie do spoločnosti. V rozhodnutí poukázal na to, že žalobca sa počas svojho pobytu na území viackrát dopustil priestupkov. Dňa 22.10.2010 bol žalobca riešený pre porušenie pravidiel cestnej premávky podľa § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“), za čo mu bola uložená bloková pokuta vo výške 20,- €. Dňa 22.8.2011 bol žalobca riešený pre porušenie pravidiel cestnej premávky podľa § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z.z., za čo mu bola uložená bloková pokuta vo výške 30,- €. Dňa 26.1.2012 bol žalobca riešený pre porušenie pravidiel cestnej premávky podľa § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z.z., za čo mu bola uložená bloková pokuta vo výške 20,- €. Dňa 4.2.2011 bol žalobca riešený v správnom konaní pre porušenie pravidiel cestnej premávky podľa § 117 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z., za čo mu bola uložená pokuta vo výške 50,- €. Dňa 27.12.2012 bol žalobca riešený pre porušenie pravidiel cestnej premávky podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 8/2009 Z.z., za čo mu bola uložená bloková pokuta vo výške 60,- € a dňa 27.12.2012 bol žalobca ešte riešený pre porušenie pravidiel cestnej premávky podľa § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009, za čo mu bola uložená bloková pokuta vo výške 40,- €. Dňa 4.6.2013 žalobca spáchal ďalší priestupok, ktorým porušil pravidlá cestnej premávky podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 8/2009 Z.z., za čo mu bola uložená bloková pokuta vo výške 30,- €. Vzhľadom na opakované porušovanie zákona žalobca podľa názoru žalovaného neposkytuje záruku plnenia povinností vyplývajúcich z právneho poriadku Slovenskej republiky tak, aby sa mohol stať jej občanom. Skutočnosť, že zákon viaže podmienku bezúhonnosti na právoplatné odsúdenie za úmyselný trestný čin, neznamena, že žiadateľ sa môže dopúšťať priestupkov a iných správnych deliktov bez toho, aby sa na ne v konaní o udelenie štátneho občianstva nemalo prihliadať. Z dôvodu opakovaného porušovania povinností vyplývajúcich z právneho poriadku Slovenskej republiky nemožno podľa žalovaného konštatovať dostatočnú mieru integrácie žalobcu do spoločnosti. Žalovaný tiež poukázal na to, že žalobca v daňovom priznaní k dani z príjmu fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2005 - 2011 vykázal zanedbateľný až nulový daňový výnos v prospech SR, čím jeho podnikateľská činnosť nemá ekonomický prínos pre SR.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že udelenie štátneho občianstva je nezvratnou a trvalou skutočnosťou zabezpečujúcou osobe, ktorej bolo udelené, postavenie občana SR so všetkými právami a povinnosťami z toho statusu vyplývajúcimi. Vzhľadom na to, že štátne občianstvo v zmysle čl. 5 ods. 2 Ústavy SR nemožno nikomu odňať proti jeho vôli, zákon č. 40/1993 Z. z. ustanovuje podmienky, ktoré musí žiadateľ o udelenie štátneho občianstva spĺňať. Na udelenie štátneho občianstva nemá žiadateľ právny nárok, a to ani v prípade splnenia zákonom ustanovených podmienok. Zákon č. 40/1993 Z. z. v ustanovení § 7 ods. 1 ponechal na uvážení správneho orgánu, či pri splnení zákonom predpísaných podmienok (písm. i) žiadosti o udelenie štátneho občianstva vyhovie alebo nie. Pri posudzovaní žiadosti o udelenie štátneho občianstva je dôležitou skutočnosťou aj dodržiavanie právneho poriadku SR. Je na správnej úvahe žalovaného, či pri posúdení všetkých podmienok a okolností štátne občianstvo udelí, alebo nie. Žalobca počas svojho pobytu v priebehu dvoch rokov viackrát a opakovane porušil ustanovenia zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že uvedené porušovanie právnych predpisov svedčí len o tom, že nie je práve najzručnejší šofér. Aj keď zákon č. 40/1993 Z. z. viaže bezúhonnosť na právoplatné odsúdenie za úmyselný trestný čin, to ešte neznamena, že žiadateľ sa môže neobmedzene dopúšťať priestupkov a iných správnych deliktov, pričom sa na ne neprihliada. Toto je upravené a postihnuté osobitným ustanovením zákona § 7 ods. 1 písm. i), kde je osobitnou podmienkou na udelenie štátneho občianstva SR plnenie povinností

vyplývajúcich z právneho poriadku SR pre cudzincov, teda všetkých povinností platných pre obyvateľa SR, ktorý je cudzincom, teda aj tých, ktoré sa vzťahujú zároveň aj na občanov SR. Ak by to tak nebolo, išlo by o diskrimináciu občanov vo vzťahu k cudzincom pri hodnotení ich spoločenského správania. Podľa názoru súdu žalobca vzhľadom na opakované porušovanie zákona v súčasnosti neposkytuje záruku plnenia povinností vyplývajúcich z právneho poriadku SR tak, aby sa mohol stať jej občanom.

Krajský súd tiež poukázal na to, že žalobca v daňovom priznaní k dani z príjmu fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2005 - 2011 vykázal zanedbateľný až nulový daňový výnos v prospech SR, čím jeho podnikateľská činnosť stráca spoločenský prínos pre SR. Žalobca tiež žalovanému nepravdivo tvrdil, že platí daň z pridanej hodnoty, nakoľko podľa stanoviska Daňového úradu Bratislava, pobočka Senec, žalobca nie je registrovaný ako platiteľ DPH.

Podľa názoru krajského súdu napadnuté rozhodnutie vychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci, ktorý žalovaný správne právne posúdil a rozhodnutie presvedčivo a zrozumiteľne odôvodnil tak, že žalobcovi musí byť zrejmý dôvod nevyhovenia jeho žiadosti o udelenie štátneho občianstva.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu a zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca nesúhlasí so záverom krajského súdu, že ustanovenie § 7 ods. 1 písm. i) zákona č. 40/1993 Z. z. vyžaduje pre udelenie štátneho občianstva plnenie všetkých predpisov Slovenskej republiky. Text tohto ustanovenia výslovne uvádza, že ide o povinnosti vyplývajúce z ustanovení právnych predpisov upravujúcich pobyt cudzincov na území SR, či ďalšie povinnosti vyplývajúce pre cudzincov z právneho poriadku Slovenskej republiky. Dôvodová správa k zákonu č. 344/2007 Z. z., ktorým sa novelizoval zákon č. 40/1993 Z. z. a doplnilo sa

ním práve ustanovenie § 7 ods. 1 písm. i), uvádza, že „Ustanovenie o podmienkach na udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky je potrebné doplniť o preukazovanie plnenia povinností vyplývajúcich z osobitných právnych predpisov, ktoré nadväzujú na pobyt cudzinca na území Slovenskej republiky. Z hľadiska zistenia stupňa integrácie cudzinca do spoločnosti a jeho stotožnenia sa s právnym poriadkom štátu je potrebné získať aj informácie o jeho sociálnom postavení, pokiaľ ide o zamestnanie, podnikanie alebo inú zárobkovú činnosť a z toho vyplývajúce plnenie povinností voči štátu.“ Subsumovať preto pod tento dôvod postih za priestupok pre porušenie pravidiel cestnej premávky je nesprávne a nezákonné.

Pokiaľ sa krajský súd stotožnil s názorom žalovaného, že hospodárske výsledky jeho podnikania nepredstavujú spoločenský prínos pre SR, žalobca k tomu uvádza, že na územie Slovenskej republiky došiel ako utečenec; bol mu udelený azyl. To znamená, že ušiel z krajiny svojho pôvodu z dôvodu, že v tejto mu hrozí prenasledovanie alebo smrť. Slovenská republika bola pre neho cudzím štátom, kde sa musel naučiť žiť od úplného začiatku, nepoznal reč a nemal tu rodinu, ktorá by mu život na území SR uľahčila, či vytvorila nové zázemie. Napriek tomu v súčasnosti úspešne žije sám seba (každá jeho spotreba tovarov alebo služieb na území SR je daňovým prínosom SR), je vlastníkom nehnuteľnosti (z ktorej platí daň) a vychováva svojho syna (medzičasom sa žalobcovi narodilo ďalšie dieťa). Má hypotekárny úver, ktorý mu dala banka po preskúmaní jeho príjmov, z čoho vyplýva, že aj táto považovala príjmy za dostatočné a jeho za spôsobilého úver splácať. Posudzovať východiskovú pozíciu žalobcu rovnako, ako napr. u osoby, ktorá došla na územie SR s cieľom podnikania, je nesprávne a nespravodlivé.

V prípade udeľovania štátneho občianstva ide o správnu úvahu správneho orgánu, pričom súdy preskúmajú iba to, či rozhodnutie nevybočilo z medzí a hraníc stanovených zákonom. Dôsledné skúmanie skutkového stavu, o ktorý sa má oprieť rozhodnutie správneho orgánu, je podmienkou na vydanie zákonného rozhodnutia. Podľa žalobcu v jeho prípade tak nebolo a žalobcova žiadosť nebola posudzovaná individuálne a riadne, pri zohľadnení všetkých skutočností, ktoré tvrdil žalobca.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol rozsudkom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 prvá veta v spojení s § 250l ods. 2 OSP a § 214 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP). Deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Predmetom súdneho preskúmania v prejednávanej veci bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým bola žalobcovi podľa § 7 ods. 1 písm. i) zákona č. 40/1993 Z. z. zamietnutá jeho žiadosť o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky. Žalovaný zamietol žiadosť žalobcu o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky z dôvodu opakovaného neplnenia a porušovania zákonných povinností, zanedbateľného daňového výnosu v prospech Slovenskej republiky a nedostatočnej integrácie do spoločnosti. Krajský súd žalobu žalobcu zamietol, nakoľko napadnuté rozhodnutie žalovaného považoval z dôvodov vyššie uvedených za zákonné.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 40/1993 Z. z. štátne občianstvo Slovenskej republiky možno udeliť žiadateľovi, ktorý nie je štátnym občanom Slovenskej republiky a

a) má nepretržitý trvalý pobyt na území Slovenskej republiky aspoň osem rokov bezprostredne predchádzajúcich podaniu žiadosti o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky,

b) je bezúhonný; za bezúhonného sa na účely tohto zákona nepovažuje ten,

1. kto bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a od zahľadania odsúdenia neuplynulo päť rokov,

2. koho trestné stíhanie za úmyselný trestný čin bolo právoplatne podmiennečne zastavené a od uplynutia skúšobnej doby neuplynulo päť rokov,

3. koho trestné stíhanie za úmyselný trestný čin bolo zastavené rozhodnutím súdu o schválení zmiernosti alebo rozhodnutím prokurátora o schválení zmiernosti a od právoplatnosti tohto rozhodnutia neuplynulo päť rokov.

c) ktorému nebol súdom uložený trest vyhostenia,

d) proti ktorému nie je vedené trestné stíhanie,

e) proti ktorému nie je vedené vydávacie konanie ani konanie o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu,

f) proti ktorému nie je vedené konanie o administratívnom vyhostení,

g) proti ktorému nie je vedené konanie o odňatie azylu a

h) preukázal ovládanie slovenského jazyka slovom aj písmom a všeobecných znalostí o Slovenskej republike (ďalej len "ovládanie slovenského jazyka") podľa § 8 ods. 5 až 8; to neplatí pre žiadateľa podľa § 7 ods. 2 písm. b) a i), odsekov 4 až 6 a pre žiadateľa, ktorý v čase podania žiadosti nedovršil 14 rokov,

i) plní si povinnosti vyplývajúce z ustanovení právnych predpisov upravujúcich pobyt cudzincov na území Slovenskej republiky, verejné zdravotné poistenie, sociálne poistenie, starobné dôchodkové sporenie, dane, odvody, poplatky, zamestnávanie cudzincov a ďalšie povinnosti vyplývajúce pre cudzincov z právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný rozsahom odvolania, preskúmal rozsudok krajského súdu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v jeho odôvodnení, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Z uvedených dôvodov najvyšší súd nepovažoval za potrebné duplicitne opakovať pre účastníkov konania známe fakty v prejednávanej veci a v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť nasledovné.

Štátne občianstvo je časovo relatívne trvalý, územne neobmedzený právny vzťah fyzickej osoby a štátu, na základe ktorého vznikajú jeho subjektom vzájomné práva a povinnosti. Obsahom inštitútu štátneho občianstva sú predovšetkým politické práva. Udelením štátneho občianstva sa jedinec stáva politickým subjektom, zúčastňuje sa na formovaní politickej moci v štáte, teda na správe vecí verejných. Automatické právo občana iného štátu na udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky, len na základe preukázania splnenia minimálnych požiadaviek stanovených zákonom neexistuje. Je v kompetencii každého suverénneho štátu upraviť si vo svojej vnútroštátnej právnej norme okruh osôb, ktoré majú automatické právo na občianstvo (čl. 5 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s ust. § 2 - § 6 zák.č. 40/1993 Z.z. o štátnom občianstve) a osôb, ktorým na základe rozhodnutia štátu a po vyhodnotení stanovených kritérií môže byť štátne občianstvo priznané (§ 7 - § 8b zák. č. 40/1993 Z.z.) Pri rozhodovaní o udelení štátneho občianstva treba brať osobitný zreteľ na to, že štátne občianstvo v zmysle čl. 5 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nemožno nikomu odňať proti jeho vôli. Je teda výsostným oprávnením Slovenskej republiky starostlivo uvážiť konštituovanie štátoobčianskeho zväzku s tým - ktorým konkrétnym jedincom.

Zákon č. 40/1993 Z. z. v podstate vymedzuje podmienky na udelenie štátneho občianstva negatívne, teda z jeho ustanovení možno jednoznačne vyvodiť, kedy štátne občianstvo udelené byť nemôže a v týchto prípadoch sa neuplatní ani diskrečná právomoc správneho orgánu. Pokiaľ žiadateľ v konkrétnom prípade spĺňa všetky podmienky na udelenie štátneho občianstva ustanovené zákonom č. 40/1993 Z. z., znamená to, že udeleniu štátneho občianstva nebráni žiadna právna prekážka, avšak žiadateľovi automaticky nevzniká nárok na jeho udelenie, ale v takomto prípade nastupuje diskrečná právomoc správneho orgánu rozhodujúceho vo veci.

Najvyšší súd nepovažuje za vybočenie z medzí zákona postup žalovaného, ktorý neudelenie štátneho občianstva oprel aj o skutočnosť, že žiadateľ sa opakovane dopúšťal dopravných priestupkov. Je síce pravda, že zákon č. 40/1993 Z. z. viaže podmienku bezúhonnosti na spáchanie úmyselného trestného činu (a nie na spáchanie priestupkov), avšak v situácii, keď na udelenie štátneho občianstva neexistuje právny nárok, prihliadajúc zároveň na závažnosť predmetu konania a relatívnu nezvratnosť rozhodnutia o udelení štátneho občianstva, nemožno považovať zohľadnenie priestupkov žalobcu v konaní o udelení štátneho občianstva za nezákonné. Zákon č. 40/1993 Z. z. striktnie nevylučuje udelenie štátneho občianstva v prípade, ak sa žiadateľ dopustil priestupkov. Odôvodnenie žalovaného, prečo na spáchané priestupky prihliadal v rámci dovolenej správnej úvahy, sa podľa názoru najvyššieho súdu neprieči zásadám logiky a účelu zákona. Udelenie štátneho občianstva je privilégium. Vážnosť úmyslu žiadateľa stať sa občanom určitého štátu možno merať takpovediac nielen dodržiavaním nevyhnutného, ale najmä príkladnou snahou rešpektovať všetky pravidlá a neprekračovať hranice ani v zdanlivo nepodstatnom. Správanie sa žalobcu, keď s vedomím svojej snahy o udelenie štátneho občianstva sa opakovane dopúšťa priestupkov, svedčí skôr o laxnosti jeho prístupu a nedostatočnom vnímaní závažnosti toho,

čoho sa domáha.

Nemožno mať preto správne orgánu za zlé a považovať za nezákonné, keď v rámci dovolenej správnej úvahy zohľadnil priestupky, ktorých sa žalobca dopustil. Išlo totiž jednoznačne o protiprávne konanie žalobcu, aj keď nie takej povahy, s ktorou by zákon automaticky viazal nemožnosť udelenia štátneho občianstva. Opakované dopúšťanie sa menej závažných dopravných priestupkov nevypovedá pozitívne o osobe žalobcu.

Pokiaľ ide o námietku nesprávnosti právneho vyhodnotenia ekonomického prínosu žalobcu pre Slovenskú republiku, Najvyšší súd považuje za potrebné pripomenúť, že žalobcom tvrdený ekonomický prínos nie je možné vyhodnocovať nezávisle od skutočnosti, že žalobca a jeho rodina sú príjemcami benefitov garantovaných sociálnym systémom Slovenskej republiky.

Ako vyplýva z uvedeného, najvyšší súd dospel v prejednávanej veci k rovnakému záveru ako súd prvostupňový, keď napadnuté rozhodnutie žalovaného považoval za logicky a zrozumiteľne odôvodnené, nevybočujúce z medzí zákona, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods.1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správne orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.